

förklara de fenomen, som jag blir varse hos djuret. Och om djursjälens är immateriel, om den är ett enkelt och odelbart väsende, så kan den efter kroppens död icke upplösas, icke förstöras; skall han förgås, så måste han alldeles tillintetgöras; men denna mening kan jag aldrig antaga. För att göra det till intet, som allredan har varelse, der-till fordras samma Allmakt, som att af intet göra det som är. Detsamma bör jag också tänka om människosjälens. Han upplösas icke, han förgås icke; kroppens undergång medförer icke själens; själen skulle då tillintetgöras; men af ett materielt väsendes upplösning följer icke ett immaterielt väsendes tillintetgörande, likaså litet, som de partiklar, af hvilka kroppen består, vid dess upplösning blifva tillintetgjorda. Åtnöjes du således, min vän, att stanna vid den satsen, att själen fortfar att vara till efter kroppens död, så äre vi, såsom du ser, fullkomligen ense; men går du ännu ett steg längre, drager du här af den slutföljden, att själen är odödlig, så kan jag icke gifva dig mitt bifall. Du ser, huru uppriktigt jag handlar. Jag vill söka förebygga den nyssnämnda slutföljden, på det jag ej onödigtvis må falla dig besvärlig med min bref-vexling. Denna försigtighet torde dock vara öfverflödig; ty du inser visserligen lika så väl som jag, att till odödlighet fordras mera, än blott det att vara till. Då elden är innesluten uti ett stycke trä, är han visserligen till, hans partiklar äro till; men de äro i visst afseende döda, de verka icke, de lefva icke; då först lefva de, när de sättas i